

Trần Trung Đạo

ĐỪNG NHỎ! RỒI TÔI SẼ TRỞ BÔNG!

Loại cây dại như trong hình thường mọc dọc hàng rào, có khi trong vườn cỏ. Nhiều lắm. Mỗi khi làm vườn tôi phải nhổ bỏ. Nếu cắt ngang chúng sẽ mọc lên lại. Đầu mùa hè năm nay, tôi dọn vườn và gặp nhiều cây dại như thế. Đương nhiên là nhổ bỏ đi.

Nhưng khi dọn dẹp tới chỗ để xe, gặp một cây vừa nhú lên giữa hai kẽ xi măng nứt, chợt động lòng trắc ẩn nên tôi dừng tay. Cây dại nhắc nhở chuyện đời mình và dường như nó đang nói nhỏ với tôi “Đừng nhỏ rồi tôi sẽ trở bông”.

Tôi không chắc cây dại sẽ trở bông hay sống được cho tới ngày trở bông nhưng muốn cho cây sống chỉ vì cây sinh ra giữa hai kẽ xi măng khắc nghiệt.

Tôi còn lấy một cái niềng chậu để đặt một vòng tròn chung quanh cây dại để khi bà xã lui xe sẽ thấy mà tránh và người phát thư không giẫm chân lên.

Nhưng tôi không tưới nước. Cây dại phải sống bằng sinh lực của chính mình như đồng loại của nó dọc khắp các hàng rào không ai chăm sóc. Nếu không có nội lực dù tưới nước hay bón phân cây cũng chết.

Vợ tôi hiểu ý và cẩn thận khi ra xe nhưng các con không biết. Con gái lớn tới thăm, nhìn cây cười ngất vì không tin cây sẽ có bông. Cô lớn bảo “Ba nghĩ là nó sẽ trở bông sao?” Tôi đáp, “Có chứ, nó chưa từng có bông vì chưa từng có cơ hội.”

Thật vậy, cây đại vừa sinh ra là bị nhổ bỏ, nếu không chết dưới bàn tay của “đế quốc chủ nhà” thì cũng bị chém đầu dưới máy cắt của “thực dân làm vườn”.

Nó được đặt tên là cây cỏ đại mà đã là cây cỏ đại thì không có quyền sống. Tên của nó do con người đặt ra một cách định kiến và phân biệt do tác dụng chứ không phải tên thật của nó. Nó là cây như bao nhiêu loài cây khác.

Vạn vật, dù cây cỏ hay con người đều cần nội lực và cơ hội, còn gọi là Nhân và Duyên, trong đó Nhân là chính. Có Nhân do tự thân nhưng phải có Duyên do trợ lực từ bên ngoài mới trọn vẹn một hành trình tốt đẹp làm người, làm sinh vật hay làm cây cỏ.

Ba tháng trôi qua, cây đại lớn lên, sống sót qua những ngày nóng cháy và những đêm mưa bão. Cây đại nhỏ tí hôm nào đã trở thành cây khá lớn và như đã nói thăm với tôi, cây đại có bông, không chỉ một mà cả chục bông vàng như những bông cúc nhỏ.

Nhìn cây đại có bông, tôi chợt nhớ lại bài phỏng vấn một nữ ca sĩ tôi yêu mến trước 1975. Xin đừng hỏi tôi tên chị là gì. Khi được hỏi chuyện chồng con chị trả lời “Có chồng nhưng ảnh bỏ đi lấy vợ khác.” “Tại sao chị có thể cho biết không?”, “Tại tôi không có con.”

Có thể khi chia tay chị đã nói thăm trong nước mắt “Đừng bỏ đi, rồi em sẽ có con.”

Nếu anh ấy kiên nhẫn hơn biết đâu chị đã có con và dù không có con trai hay con gái thì vẫn có với nhau một người con tinh thần cao quý nhất trong cuộc đời này, đó là tình yêu

Nguồn: <https://www.rongmotamhon.net/>